

סיפורה האישי של הסטודנטית ציפורה קוסטקובסקי, סופר לרחל המרחלת

אני בת 28. נולדתי בטרנסילבניה. הייתי הבת הכי קטנה בבית. אחותי הייתה גדולה היתה מבוגרת ממני ב-18 שנים. השנייה היתה גדולה ממני ב-13 שנה. אבי היה קבלן בניין. הבית שלנו היה בית זעיר ופחית רגיל. בגיל צעיר עברתי עם משפחתי לארצות-הברית.

האדם הראשון שאמר לי שאני יפה היה העוזר שלנו. היה לי שיער ארוך ובהיר, והגברים תמיד דפפו אחרי. כבר מגיל צעיר הם טענו שאני יפה מאוד. עד לגיל 14 היו לי רק חברות. אחרי זה החברות שלי לא רצו להתחבר איתי יותר. הן פחדו על החברים שלהן, למרות שהייתי תמימה מאוד.

גיל ארבע-עשרה וחצי היה גיל גורלי עבורי. אז חדלתי להסתדר עם נשים. האשה היחידה שאיתה דיברתי היתה אחותי. היא הפכה לאשת-סודי.

הוא אמר לי: "אני רואה שאת בחורה אינטליגנטית ויפה, מה דעתך לעבוד אצלי? את תרוויחי אצלי כל כך הרבה כסף, עד שתשכחי מה זה דוגמנות. הדוגמנות זה לא מקצוע לבחורה אינטליגנטית כמוך."

*** "אנס שכזה!"

ככמתי לבוא למשרד שלו. מעולם לא הייתי איתו. הוא פשוט הציע לי עבודה. אבל כל פעם הוא דחה אותי בלך ושוב. לבסוף, לאחר שאימתי עליו שאני לא אבוא יותר, הוא הסביר לי ששני עורכי הדין שעובדים במשרדו מפריעים לו. הוא הציע לי לבוא אליו הביתה, שם הוא יסייר בי את העבודה שלי.

תמיד ידעתי שאם בחורה לא רוצה, אז אי אפשר לעשות לה כלום. יש לי דירה רגילה ברמת-גן. איך שאני נכנסת הוא מתנפל עלי. מה זה מתנפל! התיחלתי לצעוק נורא. כל השכנים יצאו, ומי איתו יום כל הרחוב שלו צוחק עליה. אנס כזה! מביא בחורה הביתה, ואיזה התנהגות של חזיר. הוא אפילו לא הצליח להפשיט אותי.

עוד קודם סיפרתי לו שאני נשואה. חזר-נו למשרדו והוא התחיל לטעון שהוא מאוהב בי. הוא רצה להלוות לי כסף. רצה לעשות עלי רושם שהוא נדיב גדול. הוא הציע לי חמישה-עשר אלף לירות. לקחת, וחתמתי על התחייבות שארכוש דירה, ארשום אותה על שמו, ואחזיר לו חמש-מאות לירות כל חודש. מהכסף שאר-

כל הגברים בחיי

ויח אצלו, ובמידה שלא אעמוד בהתחייבויות, הוא יחזיר לי את הכסף שנחתי כבר, והדירה תישאר שלו.

הבאתי את הצ'ק לבעלי, שבינתיים חזרתי אליו. ביקשתי אותו לבדוק אם הוא בסדר. בעלי ביקר והתברר שהוא צ'ק בלי כיסוי. כשבאתי אליו, הוא אמר שהוא יסדר כיסוי לצ'ק רק אם אסכים לחיות איתו.

התנהגתי אליו בחוסר טאקט. התנפלתי עליו ואמרתי לו שהוא לא הטיפוס שלי. אני מוכנה לעבוד כמיטב יכולתי, אבל לא לשלם בגופי תמורת הכסף שנותנים לי.

*** "אולי הרעש יעזור!"

רצוה לספר, אבל חוץ מבעלי היה לי רק גבר אחד. אני אוהבת את בעלי. אני לא מרגישה שאני צריכה עכשיו לפצות אותו על הסבל שסבל. אותי צריך לפצות. כל מכרי קיבלו עכשיו הלב. הם לא מאמינים למה שקרה לי. מאז המיקרה לא נסעתי בטרמפ, ואני חושבת שגם לא אסע יותר, לפחות לא בזמן הקרוב.

מה שמצחיק זה שלאחר המיקרה התגורר רצוה שנינו, גם לקצין וגם אני, באותו שיכון, בשיכון בבלי. אני ביקרתי את אחי-תי, ודוא גר שם. אני חושבת שלאחר שהרוחות תרגענה, אני אהפוך לשחקנית-סרטים. תמיד רציתי להיות שחקנית. מה שחשר לי זה במאי טוב. אין שחקנית בלי במאי טוב.

אולי כל הרעש הזה יעזור לי לבסוף. כבר הציעו לי תפקיד בטרם. אולי יקרה לי מה שקרה לזהרירה הירפאי. לאחר ש-היא הצילה ילד שטבע בירקון, התחילו לדבר עליה, והיא הפכה שחקנית-מפורסמת. מוכן שאין שום דמיון בין שני המקרים, אבל התוצאות יכולות להיות שוות.

לי שום גבר אחר חוץ ממנו. נפרדנו בגלל שאני רצינית לבלות. אני אוהבת לרקוד, לשמוע קונצרטים, לבלות כמו כל אשה. לא הגשנו בקשה גט ברבנות. עברתי לתל-אביב, והחלטתי להיות דוגמנית וללמוד באוניברסיטה. הבחור הראשון שהיה לי בתל-אביב היה — — — קבלן אלמן עם שני ילדים. גבר בן 54, ועשיר מאוד. היתה לו מכונת. היינו מבליים, והוא היה הגבר הראשו שלקח אותי למועדון לילה. זה היה המועדון במלון שרתון.

דווקא מצא חן בעיני. עברתי לגור אצלו. הבת שלו גרה בחיפה והבן נשוי. היתה לו דירת-ספא. הוא קנה לי שמלות, ושני שערי גינה. שרון אחד מזהב. פשוט לא היה לי שרון. אילו הייתי חושבת שאלה הם חיים, הייתי נשארת איתו. הוא הציע לי נשואין, פחות או יותר. נפרדנו כשאמרתי לו שאינני נפרדת מבעלי. הוא טען שהוא לא אוהב דברים מיסטריוזים. הוא לא רצה חברה אלא אשה.

*** "איזה פרצוף!"

חריו לא היה לי, לצערי הרב, אף אחד, רק אליהו דוידוביץ. את שמו המלא לא ידעתי עד לפירסומים האחרונים, עד כדי כך היתה הידידות שלנו הרוקה.

יש לי ידידים בנתניה. יום אחד החלטתי לנסוע לשם. זה היה לפני כחודש וחצי. לא היה לי אוטובוס. נסעתי בטרמפ. יש להרגל מגונה לנסוע בטרמפים. אפשר לחשוב שמישהו יכול לעשות לי משהו בשעת הנהיגה. במשך הנסיעה נודע לי שהנהג הוא בן-עסקי פיזיונים. אני לא יודעת עליו הרבה, רק שהוא בן 32, גרוש, ואיזה פרצוף! תוך כדי שיחה סיפרתי לו שאני סטודנטית ודוגמנית.

התחתנו בקיבוץ. קיבלנו חופשה של חצי יום כדי ללכת לבאר-שבע להתחתן. אחרי הצהריים כבר עבדנו. היתה לי תורנות ב-מטבח. כשעזבנו את הקיבוץ, הלך יואב לעבוד בסניפון, ואני הלכתי לסמינר למורות. הסי-תוכנית או בלבוש צנוע ופשוט מאוד. אבל יום אחד קרא לי מנהל הגימנסיה, ואמר לי שאני בולטת מדי, ומפריעה לבחורים ללמוד. התחלתי ללכת בסמרטוטים. פחדתי שיכשילו אותי בלימודים.

*** "בעלי הרביץ לי!"

אייאפשר להגיד שאני מתלבשת בצורה בולטת. במסיבת העיתונאים אמרו שהייתי לבושה בחליפה סקסית. אולי הם לא יודעים, אבל הייתי לבושה בחליפת אתא פשוט. אומרים שיש לי גוף יפה, ורגליים יפות. אני אוהבת להבליט את הגוף שלי, לפי מצב-רוחי. בקיץ אני הולכת במכ-נסיים קצרים.

בזמן לימודי בסמינר התחילו הגברים לחזר אחרי. אבל הם לא הגיעו רחוק, כי הייתי צנועה. כשגמרתי את הסמינר הייתי שפד-בר. היו לי חמישה טובי-מאודים. הייתי פשוט תלמידה טובה.

אני לא מפתחת מגברים. לא היו לי נסיונות גרועים עם בני-אדם. עד עכשיו היה לי ארון בהם. בעלי, עוד מתחילת הנשואין, אף היה מאד קנאי לי. הוא היה מסוגל להרביץ לי מכות אם הייתי מראה תשומת-לב גדולה מדי לגבר.

את סטירות הלתי קיבלתי בדרך כלל ב-בית. תמיד הוא היה הגבר אצלנו. אני אהבתי אותו. אני בכלל אוהבת גברים רגישים ורציניים. היופי אצלי אינו העיקר. נפרדתי ממנו לפני שמונה חודשים, לא בגלל גבר. עד יום הפרידה שלנו לא היה

המשבר שלי החל כשיצאנו למחנה-עבר. זה של השומר הצעיר, ליד ניי-יורק. היינו צריכים לקבל שם סמל של צופים בינוניים. פתאום, מבלי שהבנתי מה קרה, הציעו לי חמישה בחורים חברות. חמישה בבת אחת. לא רציתי חבר. הייתי ילדה קטנה ו-סירבתי. אבל מאותו יום החלו הבנות מת-רחקות ממני כמו מספחת. הנקמה שלהן היתה שאני לא קיבלתי סמל. כולם קיבלו ואני לא. הנערות טענו שעד שלא אבחר לי חבר לא אקבל סמל. נפגעת נורא.

החבר הראשון שהיה לי הוא כיום מדען בכור אטומי בארצות-הברית. הוא היה אז בן 16. הלכנו לטייל, ואכלנו פופ-קור. אחריו היה לי שקט. אומרים שאני טיפוס שקט.

גמרתי את התיכון, שבו הייתי תלמידה טובה. החברות שלי באותו זמן היו רק אלה שרצו שאעזור להן. האחרות התרחקו ממני מתוך פחד. גמרתי את התיכון בגיל צעיר מאוד. עשיתי שתי שנות לימוד תוך שנה אחת.

*** "הייתי עדיין בתולה"

ארץ עליתי בגיל 16. הגעתי לקיבוץ רוממה. עדיין לא התעניינתי בחבורים. ההורים שלי היו שמרניים. הם חינוכו אותי על טהרת המסורת והמוסר. שלוש שנים הייתי בקיבוץ. עבדתי בגן-הירק ובתפוחי-אדמה. הייתי גם מרכזת התרבות של ה-קיבוץ.

בגיל 18 הכרתי את בעלי, את יואב. הייתי עדיין בתולה. עד גיל 18 אפילו לא התנשקתי עם גבר. זו היתה אהבה ממש ראשון. הוא נורא מצא חן בעיני. אני חר-שבת שהוא גבר נאה גם היום, למרות שהוא כבר לא מה שהיה.

המשטרה בקשר לטיב היחסים שבינינו לבין הסטודנטית. סוג זה של חקירה גובל בהפקרות. כי השאלה שתוכרע במשפט — אם אמנם יערך — לא תהיה "מה טיב היחסים בין ציפורה קוסטקובסקי לבין ידידה?" אלא: "האם היא שידלה את פיליפ תורן לזנות?"

המשטרה בקשר לטיב היחסים שבינינו לבין הסטודנטית. סוג זה של חקירה גובל בהפקרות. כי השאלה שתוכרע במשפט — אם אמנם יערך — לא תהיה "מה טיב היחסים בין ציפורה קוסטקובסקי לבין ידידה?" אלא: "האם היא שידלה את פיליפ תורן לזנות?"

המשטרה בקשר לטיב היחסים שבינינו לבין הסטודנטית. סוג זה של חקירה גובל בהפקרות. כי השאלה שתוכרע במשפט — אם אמנם יערך — לא תהיה "מה טיב היחסים בין ציפורה קוסטקובסקי לבין ידידה?" אלא: "האם היא שידלה את פיליפ תורן לזנות?"

המשטרה בקשר לטיב היחסים שבינינו לבין הסטודנטית. סוג זה של חקירה גובל בהפקרות. כי השאלה שתוכרע במשפט — אם אמנם יערך — לא תהיה "מה טיב היחסים בין ציפורה קוסטקובסקי לבין ידידה?" אלא: "האם היא שידלה את פיליפ תורן לזנות?"